

РЕШЕНИЕ

№ 5817

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА
като разгледа докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело №
20231110150718 по описа за 2023 година

намери следното:

Производството е образувано по искова молба от „То С ЕАД против Н. Л. Н. с искане да бъде осъден да заплати на топлофикационното дружество сумите от: 14,86 лева – главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода от 01.05.2019 г. до 30.09.2019 г., за имот с адрес г апартамент ведно със законната лихва от 13.09.2023 г. до изплащане на вземането и 4,45 лева – мораторна лихва за забава върху тази главница за периода от 15.09.2020 г. до 30.06.2023 г. Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответницата топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от изтичането на периода, за който се отнасят. Ответникът в срока по чл. 131 ГПК подава отговор, с който оспорва исковата молба. Оспорва наличието на облигационна връзка между страните. Не оспорва реалната доставка на услугите и размера на исковите. Прави възражение за изтекла погасителна давност.

В последното по делото съдебно заседание страните, редовно призовани, изпращат представители, чрез които поддържат исканията си.

Предявени са първоначално обективно, кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 318, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 200 ЗЗД, във вр. чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2)** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди” е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ "Потребител на енергийни услуги" е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно **т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ...** Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с открИ.ето на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл

изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.“

По делото е представен препис на Нотариален акт за продажба на недвижим имот от 17.09.2019 г. (л. 27-л. 32 от делото) от който се установява, че ответникът е продал на същата дата процесния апартамент. На основание тези доказателства съдът намира за доказан факта, че за процесния период той е бил потребител по смисъла на ЗЕ, като не се споделят съображенията, изложени в отговора на исковата молба за липса на това качество.

Правното действие на сключения договор за продажба попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физически лица и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска продажба, тъй като негов предмет представлява вещ за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачите са физически лица. По това гражданско (облигационно) правоотношение за ищеца са породени две основни облигаторни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и да предаде тяхното владение на купувачите, а за ответника – да заплати уговорената продажна цена с ДДС и да получи вещите (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се пораждат правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение

По делото е установено, че между страните е налице облигационно правоотношение и ответникът не оспорва доставката и размера на топлинната енергия.

С оглед на разпределената доказателствена тежест, ответникът следваше да докаже извършване на плащане. Тъй като това не е сторено,

съдът приема, че задължението не е погасено чрез плащане.

Направеното в исковата молба възражение за изтекла в полза на ответника погасителна давност, съдът намира за основателно. Искът е предявен на 13.09.2023 г., а процесните периоди за доставка са: за топлинна енергия – от 01.05.2019 г. до 30.09.2019 г. Безспорно между страните е юридическото обстоятелство, че вземанията на Топлофикация София ЕАД са периодични по своя характер и се погасяват с кратката тригодишна погасителна давност, уредена в чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Т.е. погасени по давност се явяват всички задължения на ответника за процесния период.

По отношение иска за мораторна лихва върху това вземане, съдът намира, че той също е погасен по давност на основание чл. 119 ЗЗД, въпреки че давността за него не е изтекла.

В заключение исковете са изцяло неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на разноските, съдът намира, че съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК такива следва да се присъдят единствено на ответника. От него не бяха сторени такива, тъй като беше представляван от особен представител.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т С ЕАД, ЕИК: със седалище и адрес на управление: срещу Н. Л. Н., ЕГН: ***** със служебен адрес иск с правно основание чл. 318, ал. 2 ТЗ, във вр. чл. 200 ЗЗД, във вр. чл. 110, ал. 2 ЗС за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 14,86 лева, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия за имот с адрес гр. София, у за периода 01.05.2019 г. - 30.09.2019 г. ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 13.09.2023 г. до окончателното изплащане на вземането и иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 2 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 4,45 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 15.09.2020 г. до 30.06.2023 г., като погасени по давност.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач Б ООД на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването на страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба, по реда на глава XX ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____